

РЕШЕНИЕ

№ 15009

гр. София, 20.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в публично заседание на 23.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **12398** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба на Л. В. С., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Д. А. срещу Решение № 1040-21-632 от 05.11.2025 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) – С.-град. С последното, на основание чл. 117, ал. 3 КСО е оставена без уважение жалбата на С. срещу Разпореждане № РВ-3-21-02042904/25.08.2025 г., поправено с Разпореждане № РВ-3-21-02042904#1/16.10.2025 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, с което, на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 и ал. 3 КСО на С. е разпоредено да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение поради общо заболяване, парично обезщетение за бременност и раждане, парично обезщетение за отглеждане на малко дете за периода 21.06.2021 г. до 24.09.2023 г. в размер на 18 919,72 лева главница.
В жалбата до съда, както и в представената по делото писмена защита се поддържа, че оспореното решение е незаконосъобразно. Жалбоподателката твърди, че административният орган е възприел изцяло мотивите на разпореждането, според които при извършена проверка на „Андо Фешън“ ЕООД е установено, че дружеството не е осъществявало дейност от м. 10.2020 г., като този извод бил изведен от информация от НАП, НОИ и ГИТ, от декларативни обстоятелства на управителя пред ГИТ и от липса на представени първични счетоводни документи, ведомости за заплати, трудови договори, заповеди за прекратяване и други документи, от които да се установят реално възникнали трудови правоотношения и начислени и изплатени възнаграждения. Сочи се, че тази фактическа основа не обосновава извод за липса на положен труд от нейна страна и съответно за липса на качеството ѝ на осигурено лице. Поддържа се, че липсата на

представени от осигурителя документи и констатираната липса на подадени годишни данъчни декларации и годишни финансови отчети не са достатъчни да обосноват извода, че не е извършвана трудова дейност. Жалбоподателката твърди, че е полагала труд като „продавач-консултант“ в обект на дружеството през процесния период, като поддържа, че е работила до началото на м. март 2024 г. и че качеството „осигурено лице“ възниква въз основа на полаган труд по трудово правоотношение, а не въз основа единствено на преценка дали осигурителят е осъществявал търговска дейност в достатъчен обем. Жалбоподателката оспорва и Констативния протокол № KB-5-21-01885710/11.04.2025 г., въз основа на който са издадени задължителни предписания за заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, като поддържа, че преди издаването на тези предписания административният орган е следвало да изпълни задължението си по чл. 74, ал. 3 КТ. Наред с това навежда отделни оплаквания, че разпореждането е издадено от некомпетентно лице, че в него не е посочен еднозначно адресатът, тъй като в мотивите се сочи Л. С., а впоследствие е отбелязано и лицето Н. Й. Н., както и че решението е бланкетно и не съдържа конкретни факти и обстоятелства, които да обосноват наличието на предпоставките за възстановяване на добросъвестно получени суми. В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателката поддържа, че от събраните доказателства се установява добросъвестно получаване на сумите, че на мястото на С. в дружеството са били назначени други лица, които пред осигурителния орган са потвърдили полагането на трудова дейност, че макар дружеството да не е изпълнило задълженията си за подаване на годишни данъчни декларации и финансови отчети, по делото са налице доказателства за реално осъществявана търговска дейност, включително от разпита на свидетеля и от дадената от бивши служители информация.

Прави искане за отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане. Претендира присъждане на разноски съгласно представен списък. Жалбоподателката се представлява от адв. Д. А., Софийска адвокатска колегия.

Ответникът – директорът на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град оспорва жалбата като неоснователна. В съдебно заседание поддържа, че предвид извършените проверки от държавни органи като НАП и НОИ не следва официални документи да се опровергават с гласни доказателства, както и че дружеството за процесния период не е извършвало търговска дейност, поради което не може да се приеме, че жалбоподателката е полагала труд в дружество, за което е установено, че не е извършвало такава дейност.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение на жалбоподателката. Ответникът се представлява от юрк. М. А..

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и извърши служебна проверка на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

„Андо Фешън“ ЕООД е вписано в Търговския регистър на 08.04.2016 г. със седалище и адрес на управление в [населено място], район „Н.“, [жк], [жилищен адрес] с едноличен собственик и управител А. Б. Г. и предмет на дейност - търговия на едро и дребно с хранителни и промишлени стоки и селскостопанска продукция, рекламна дейност, посредническа дейност, както и всяка друга дейност, незабранена от закона. Дружеството не е регистрирано по ЗДДС, няма публикувани годишни финансови отчети за периода от 2016 г. до 2024 г. включително и няма данни за вписани в Търговския регистър декларации по чл. 38, ал. 9, т. 2 от Закона за счетоводството.

На 28.01.2021 г. между „Андо Фешън“ ЕООД и Л. В. С. е сключен трудов договор за длъжност

„продавач-консултант“, като трудовото правоотношение е прекратено, считано от 20.03.2024 г. със Споразумение № 00007 за прекратяване на трудов договор № 007/28.01.2021 г. За жалбоподателката са били подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО за периода от 28.01.2021 г. до 19.03.2024 г.

За периода от 21.06.2021 г. до 05.01.2022 г. включително, по отношение на Л. В. С. са представени болнични листове и удостоверение приложение № 9 към чл. 8, ал. 1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване с данни относно правото ѝ на парично обезщетение поради временна неработоспособност. За периода от 06.01.2022 г. до 07.10.2022 г. е представено удостоверение приложение № 10 към чл. 9, ал. 1 от същата наредба с данни относно правото на парично обезщетение за бременност и раждане, а за периода от 08.10.2022 г. до 24.09.2023 г. е представено удостоверение приложение № 10 с данни относно правото на парично обезщетение за отглеждане на малко дете по чл. 53 КСО. Въз основа на данните, подадени от осигурителя по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, на жалбоподателката са изплатени парични обезщетения за 670 работни дни в общ размер на 18 919,72 лв.

На 05.02.2025 г. от контролните органи на ТП на НОИ – С.-град са изпратени искания до управителя или упълномощено лице на „Андо Фешън“ ЕООД на вписания адрес на седалището и управлението на дружеството, както и на адреса на управителя, за представяне на необходимите документи за извършване на проверка. Изпратеното искане до адреса на седалището на дружеството е върнато в цялост като „преместен“, а искането до настоящия и постоянен адрес на управителя А. Г. е получено лично от него на 11.02.2025 г.

На 06.02.2025 г. от ТП на НОИ – С.-град е изпратено писмо до Т на НАП С.-град за изискване на информация по реда на ДОПК относно осигурителя „Андо Фешън“ ЕООД, като впоследствие е изпратено и напомнително писмо от 25.03.2025 г.

На 12.02.2025 г. жалбоподателката е получила писмо от контролните органи на НОИ за събиране на сведения и пояснения по реда на чл. 44 – 46 АПК във връзка с възникването на осигуряване чрез „Андо Фешън“ ЕООД.

На 06.03.2025 г. Л. В. С. е депозирала саморъчно писмено обяснение, в което е заявила, че е работила по трудов договор в дружеството на длъжност „продавач-консултант“ – алкохол и цигари, при заплата 1 000 лв., като на въпрос кой представлява дружеството е посочила А. Г., а по останалите въпроси не е дала конкретни отговори.

В хода на същата проверка контролните органи са изпратили писма и до другите лица, за които от дружеството са подавани уведомления по чл. 62, ал. 3 КТ. Четири от пощенските пратки са върнати като „непотърсени“, едно лице е декларирало, че е работило в дружеството, но не помни адрес, телефон, електронен адрес, възнаграждение и други основни обстоятелства, две лица са дали сходни обяснения, а три лица са заявили, че не са работили в „Андо Фешън“ ЕООД, не са подписвали трудови договори и не са получавали възнаграждение.

На 28.02.2025 г., след явяване в Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, управителят А. Б. Г. е заявил, че предоставя електронния си подпис на друго лице, че не е осъществявал стопанска дейност с „Андо Фешън“ ЕООД, че не е назначавал лица по трудов договор, не е упълномощавал други лица от негово име и от името на дружеството да осъществяват дейност и да назначават хора, както и че не познава лицата, за които са подавани уведомления за сключени трудови договори, не им е издавал документи и не им е възлагал работа.

Във връзка с извършваната проверка е изискана и информация от НАП, от която е установено, че за 2016 г. дружеството е подало годишна данъчна декларация по чл. 92 ЗКПО, в която е декларирало, че не е осъществявало дейност, а за периода от 2017 г. до момента на проверката няма подадени такива декларации. В същото време е установено, че дружеството е подавало

справки по чл. 73, ал. 6 ЗДДФЛ за отделни години, уведомления по чл. 62, ал. 3 КТ и данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, подписани с КЕП – титуляр А. Г.. Установено е също, че в „Регистър приходи“ на информационната система на НОИ за периода от м. юни 2020 г. до м. януари 2025 г. включително няма подадени данни за дължими осигурителни вноски по фондовете на ДОО, като към датата на проверката задълженията по подадените данни за лицата възлизат на 56 016,48 лв. В хода на проверката е направено и запитване до кмета на район „М.“ относно издадено разрешително за работа на „Андо Фешън“ ЕООД за адрес [населено място], [улица]. Според получения отговор за периода от 2020 г. до момента на проверката няма подадено и влязло в сила заявление за работно време на стационарен търговски обект, както и няма данни дружеството да е упражнявало търговска дейност на територията на СО – район „М.“ съгласно нормативните изисквания.

На 11.04.2025 г. е съставен Констативен протокол № KB-5-21-01885710, в който са обобщени резултатите от проверката. Въз основа на него са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-01885751/11.04.2025 г. за заличаване на неоснователно подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход за лицата, включително за Л. В. С. за периода от 28.01.2021 г. до 19.03.2024 г. След влизането в сила на тези предписания данните са били заличени служебно на основание чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г.

На 25.08.2025 г. длъжностното лице по чл. 114, ал. 3 КСО е издало Разпореждане № РВ-3-21-02042904, с което е разпоредило Л. В. С. да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение поради общо заболяване, парично обезщетение за бременност и раждане и парично обезщетение за отглеждане на малко дете за периода от 21.06.2021 г. до 24.09.2023 г. включително в размер на 18 919,72 лв. главница.

На 23.09.2025 г. срещу това разпореждане е подадена жалба с вх. № 1012-21-1091.

На 16.10.2025 г. е издадено Разпореждане № РВ-3-21-02042904#1 за поправка на очевидна фактическа грешка по реда на чл. 62, ал. 2 АПК.

На 05.11.2025 г. директорът на ТП на НОИ – С.-град е издал процесното Решение № 1040-21-632, с което е оставил без уважение жалбата срещу разпореждането. В решението е прието, че в хода на проверката не е доказано жалбоподателката да е упражнявала трудова дейност по смисъла на чл. 10, ал. 1 КСО и § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО чрез „Андо Фешън“ ЕООД, поради което не е била осигурено лице за процесния период и изплатените обезщетения подлежат на възстановяване на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО.

В хода на съдебното производство съдът е допуснал събиране на гласни доказателства чрез разпит на свидетел.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт и в предвидения от закона срок и след изчерпване на задължителния административен контрол по чл. 117, ал. 3 КСО, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО директорът на териториалното поделение на НОИ се произнася по жалбите срещу разпорежданията по чл. 114 КСО, а съгласно чл. 118, ал. 1 КСО решението му подлежи на съдебно обжалване пред административния съд. Разпореждането, потвърдено с процесното решение, също е издадено от материално компетентен орган. От представената по делото Заповед № 1015-21-153/19.08.2025 г. на директора на ТП на НОИ С.-град (л. 25) се установява, че именно Д. Я.-З. в качеството на началник отдел „Контрол по разходите на ДОО“ е оправомощена да

разпорежда възстановяване на неоснователно получени парични обезщетения и помощи по реда на чл. 114, ал. 1, 2 и 3 КСО. Ето защо възражението на жалбоподателката за некомпетентност на длъжностното лице е неоснователно.

Решението е издадено в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити. В него са изложени фактическите и правните основания, въз основа на които директорът е приел жалбата срещу разпореждането за неоснователна. Неоснователно е поддържаното оплакване, че актът е бланкетен. Напротив, в него подробно са възпроизведени констатациите от извършените проверки в регистрите на НОИ, НАП и ГИТ, отговорите на управителя на дружеството, изявленията на част от лицата, за които са подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, липсата на първична счетоводна документация, липсата на данни за дължими осигурителни вноски, обстоятелството, че дружеството не е декларирало и не е доказало осъществяване на стопанска дейност, както и изводът за липса на доказано упражняване на трудова дейност от лицата. Това фактическо изложение дава възможност на адресата на акта да разбере по какви съображения е разпоредено възстановяване на сумите и позволява пълен съдебен контрол за законосъобразност.

Съдът не констатира и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. От доказателствата по делото се установява, че преди издаване на разпореждането контролният орган е извършил проверка, изискал е информация от НАП и ИА „Главна инспекция по труда“, отправил е искания за представяне на документи до управителя на дружеството, изпратил е писма за сведения и пояснения до лицата, за които са подавани уведомления по чл. 62, ал. 3 КТ и данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, включително до жалбоподателката, и е анализирал постъпилите данни. При административното обжалване директорът на ТП на НОИ е разгледал жалбата, обсъдил е наведените оплаквания и е извършил собствена преценка на събраните по преписката доказателства, като е изложил самостоятелни мотиви по релевантните възражения на жалбоподателката. Следователно не може да се приеме, че актът е издаден при непълнота на доказателствата или без да е изяснена релевантната фактическа обстановка. Обстоятелството, че жалбоподателката не споделя извода на органа, не означава само по себе си процесуално нарушение.

Неоснователно е и оплакването, че преди издаване на задължителните предписания за заличаване на подадените данни административният орган е следвало да изпълни процедура по чл. 74, ал. 3 КТ. Правилно административният орган е приел, че в случая контролното производство по разходите на ДОО не е насочено към обявяване на недействителност на трудов договор. Съгласно чл. 10, ал. 1 КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 КСО, за която са внесени или дължими осигурителни вноски, и продължава до прекратяването ѝ. Понятието „осигурено лице“ по § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО предполага кумулативно две предпоставки – упражняване на трудова дейност и внесени или дължими осигурителни вноски. Следователно за да възникне осигурително правоотношение и произтичащото от него право на парични обезщетения, не е достатъчно само наличието на формално сключен трудов договор и подадени осигурителни данни, а е необходимо реално упражняване на трудова дейност. Именно този правен въпрос – дали е налице фактическо полагане на труд, е предмет на проверката по разходите на ДОО. Същата не изисква предварително произнасяне по действителността на трудовия договор по реда на чл. 74 КТ, когато органът не черпи права и задължения от евентуална недействителност, а от липсата на доказано упражняване на трудова дейност. Този подход е възприет и в трайната практика на ВАС, на която се е позовал административният орган.

Спорът по делото е дали за процесния период жалбоподателката е била осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. 1 КСО и § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО, респективно дали са били налице

предпоставките за изплащане на парични обезщетения и впоследствие за възстановяване на добросъвестно получените суми по чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО. По силата на тази разпоредба добросъвестно получените суми за осигурителни плащания подлежат на възстановяване, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. В случая новите данни се състоят в резултатите от извършената контролна проверка, от издадените и влезли в сила задължителни предписания за заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, както и в последвалото служебно заличаване на тези данни по реда на чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г.

От събраните по делото доказателства съдът приема, че административният орган правилно е достигнал до извод, че по отношение на жалбоподателката не е доказано реално упражняване на трудова дейност в „Андо Фешън“ ЕООД през периода, за който са изплатени обезщетенията. Това следва преди всичко от обстоятелството, че осигурителят не е представил никакви първични документи, удостоверяващи организацията и осъществяването на търговската му дейност и реалното престиране на труд от наетите лица – трудови досиета, графици, ведомости, платежни документи, счетоводни регистри, документи за стокони наличности, доставки, продажби, касови наличности, заповеди, книги за инструктаж и други подобни документи. Няма данни дружеството да е внасяло осигурителни вноски за спорния период, като по данни на НОИ неплатените задължения по подадените данни възлизат на 56 016,48 лв. Налице са и данни, че дружеството не е публикувало годишни финансови отчети и не е подавало годишни данъчни декларации за повечето години, а управителят му пред ГИТ изрично е заявил, че не е осъществявал стопанска дейност, не е назначавал лица по трудов договор, не е упълномощавал други лица и не познава лицата, за които са подавани уведомления. Допълнително, от район „М.“ е получена информация, че няма данни за подадено и влязло в сила заявление за работно време на стационарен търговски обект на адреса, посочен във връзка с дейността на дружеството, както и няма данни дружеството да е упражнявало търговска дейност на територията на района съгласно нормативните изисквания. Всички тези обстоятелства, разгледани в тяхната съвкупност, подкрепят извода, че по делото не се установява реално осъществяване на стопанска дейност от дружеството в релевантния период и съответно не се установява действителна необходимост от полагане на труд от наетите лица.

Съдът обсъди и събраните в полза на жалбоподателката доказателства, но намира, че те не са достатъчни да оборят горния извод. Разпитаният по делото свидетел С. С. заявява, че е работил заедно с Л. в магазин за алкохол и цигари в кв. Г. и че плащането е ставало в брой. Следва да се отчете и несъответствието между данните относно мястото на осъществяване на твърдяната трудова дейност. От една страна, в хода на административната проверка е установено, че за адрес [населено място], [улица], район „М.“, не са налице данни за упражнявана търговска дейност от „Андо Фешън“ ЕООД, включително липсва подадено и влязло в сила заявление за работно време на търговски обект. От друга страна, свидетелят сочи друго място на осъществяване на дейността – търговски обект в кв. Г., като по делото липсват каквито и да е данни този обект да е бил стопанисван или използван от посоченото дружество. Съдът кредитира показанията на свидетеля като добросъвестно дадени, но намира, че същите не са достатъчни да установят пълно и главно реално упражняване на трудова дейност от жалбоподателката през релевантния период, доколкото са общи по съдържание и не се подкрепят от обективни писмени доказателства относно организацията и осъществяването на дейността на осигурителя. Представените в съдебното производство извлечения от трудова книжка и фиш за заплати също не променят извода по делото, тъй като удостоверяват единствено определени вписвания, но не и реално

полагане на труд, а освен това не са били представени в хода на контролната проверка и не могат да компенсират липсата на обективни доказателства за реална стопанска дейност на осигурителя и за фактическо престирание на труд. Следва да се държи сметка и за това, че самите обяснения на жалбоподателката, дадени в хода на административната проверка, са оскъдни и не съдържат конкретни данни по съществени въпроси относно работата ѝ, а по значителна част от зададените въпроси тя не е дала отговор. В този смисъл доказателствата, събрани в съдебната фаза, не са достатъчни да установят фактите, на които жалбоподателката основава възраженията си.

Неоснователно е и възражението за неяснота относно адресата на разпореждането поради споменаването в него и на лицето Н. Й. Н.. От съдържанието на решението и на преписката е видно, че актът е насочен срещу Л. В. С., именно нейните обезщетения и суми за възстановяване са индивидуализирани, а размерът на подлежащата на възстановяване главница е определен спрямо нея. Посочването на друго лице в текста на разпореждането очевидно се дължи на несъобразена редакционна неточност, която не създава неяснота относно действителния адресат на акта и не е довела до ограничаване на правото ѝ на защита, тъй като жалбоподателката е упражнила в пълен обем правото си на административно и съдебно оспорване. Освен това разпореждането е поправено с Разпореждане № РВ-3-21-02042904#1/16.10.2025 г. по реда на чл. 62, ал. 2 АПК. При това положение не е налице такъв порок във формата на акта, който да обуславя неговата отмяна.

Съдът намира за неоснователно и оплакването, че липсата на дейност на дружеството не може да обоснове липса на право на обезщетение. Действително, сам по себе си един такъв факт не би бил достатъчен, ако бяха налице други надеждни доказателства за действително упражнявана трудова дейност от жалбоподателката. В случая обаче липсата на доказателства за реална търговска дейност не е единственото съображение на органа, а е елемент от цялостна доказателствена картина, включваща липса на внесени осигурителни вноски, липса на каквито и да е първични работодателски документи, отрицателни изявления на управителя пред ГИТ, непълни и противоречиви сведения от част от лицата и влезли в сила задължителни предписания за заличаване на подадените осигурителни данни. Именно тяхната съвкупност обосновава извода, че по делото не се установява възникване на осигурително правоотношение по смисъла на чл. 10 КСО. След като осигурителното правоотношение не е доказано, не е било налице и материалноправно основание за изплащане на паричните обезщетения, а добросъвестно получените суми подлежат на възстановяване по чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО.

По изложените съображения съдът приема, че процесното решение е издадено от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с целта на закона. Не са налице основанията за отмяната му по чл. 146 АПК, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и с оглед направеното своевременно искане от ответника и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, в полза на Националния осигурителен институт – юридическото лице, в чиято структура се намира органът-ответник, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро, определено на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с § 5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. В. С. срещу Решение № 1040-21-632 от 05.11.2025 г. на директора на

Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град.

ОСЪЖДА Л. В. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на Националния осигурителен институт, [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента).

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: